

Het Rijke Vlijmense Wielerleven Aflevering 64

Het wielerarchief van
Harrie Verboord (1917 - 1998),
De wielrenner die nooit een koers reed.

Harrie Verboord breedlachend (in het midden) links naast Tini Wolfs, die zonet voor de tweede keer de Ronde van Raamsdonksveer (15-8-1953) heeft gewonnen.

Dat Harrie Verboord een grote rol speelde in het Vlijmense wielerleven is algemeen bekend. In een van de afleveringen (nummer 24) van Het Rijke Vlijmense Wielerleven werd zijn bijdrage dan ook als volgt beschreven: “Harrie Verboord was eigenaar van een mandenfabriek, waar diverse renners werkten, en daar de mogelijkheid kregen om een extra middag te trainen. Hij was een fervent supporter en adviseur van Tini Wolfs, voor wie hij ook optrad als een soort van manager avant la lettre. In 1953 bezocht hij ook het Wereldkampioenschap in Lugano, waar Tini Wolfs aan het vertrek stond.”

In de veertiger en vijftiger jaren van de vorige eeuw had de wielersport nou niet bepaald een goede naam. Wielrenners werden beschouwd als “min volk” : lui van het woonwagenkamp, kermisgasten of zigeuners, in ieder geval sociaal als mensen van het laagste soort. Veel ouders stonden dan ook niet te springen als een zoon (voor meisjes was er natuurlijk al helemaal geen sprake van) met het idee aankwam om ook wielrenner te worden. En dat was ook zo bij Harrie Verboord. Harrie was gek van wielrennen, maar pa en ma Verboord zagen het absoluut niet zitten om hem aan een wielercarrière te laten beginnen. En in die tijd was moeders (en vaders) wil nog wet! Bij het slagen voor de MULO vroeg Harrie om een racefiets, maar dat werd afgedaan met: “dat hij die niet kreeg.” Echt wielrenner worden zat er dus niet voor hem in, maar Harrie vond de wielersport te aantrekkelijk om er niet een rol in te gaan spelen en vroeg bij de KNWU een licentie aan als “Werkend Lid”.

1935: Harrie Verboord als pseudo-wielrenner voor het (al lang geleden gesloopte) pand van leerlooierij Wagenberg - Festen op de Wolput in Vlijmen.

Let op de tramrails, die indertijd Vlijmen onveilig maakten!

Zo kon hij zich toch bestuurlijk wat met wielrennen bemoeien en kwam ook het Vlijmense talent Tini Wolfs op zijn pad.

Bij thuiskomst na een training in mei 2022 (*¹) wees mijn vrouw Franka me op een plastic tas vol oude papieren. Die was door Mart Verboord, de zoon van Harrie die vanwege een verhuizing aan het opruimen was, afgegeven met de boodschap: "Misschien kan Ben hier nog wat mee!" Franka had de boel buiten gezet met de mededeling dat ik eerst maar eens moest kijken of er in deze bundel oudheid geen zilvertjes meegereisd waren. Dat bleek bij controle niet het geval te zijn, maar wat ik precies met de oude paperassen aan moest kon ik in eerste instantie zo snel ook niet bedenken. Bij een nadere inspectie een paar dagen later bleek het geheel echter heel wat "juweeltjes" te herbergen en wel specifiek over de speciale band die Harrie had met de eerste Vlijmense wielervedette Tini Wolfs. De papieren hadden betrekking op de begin jaren vijftig (1950 -

1954), de tijd dat Tini Wolfs een pijlsnelle opkomst maakte in de wielersport.

Tussen tientallen oude programmaboekjes zaten ook kaarten waarop hele wedstrijdverslagen waren vastgelegd. In eerste instantie leken het losse betekenisloze aantekeningen, die alleen maar door de auteur (Harrie) zelf ontcijferd zouden kunnen worden, maar met wat puzzelwerk (a la Champollion die de hiërogliefen ontcijferde) kon er toch een-en-ander terugvertaald worden. Ook diverse brieven waarin telkens Tini Wolfs ter sprake kwam gaven een inkijk in de relatie tussen Harrie en Tini en de rol die Harrie speelde in in ieder geval het begin van zijn wielercarrière.

Als voorzitter van het Ronde comité was Harrie medeorganisator van de na de tweede wereldoorlog weer opgetuigde ronde van Vlijmen en als voorzitter van de supportersvereniging van Vlijmense renners (Grad van Baardwijk, Tini Wolfs) was hij er maar druk mee. En zo kwam Tini Wolfs op zijn pad. Een talent dat pijlsnel furore maakte en het wielervuur in Vlijmen flink opstookte. Harrie trok zich het lot van de eerste Vlijmense vedette aan en werd een soort van zaakwaarnemer. Ook zorgde hij als regio-verslaggever (correspondent met wielersjournalisten), dat Tini's prestaties niet onopgemerkt bleven.

De eerste brief uit zijn archief beschrijft de poging om als Wieler comité Vlijmen met wielersclubs uit de regio Midden Brabant in een federatie tot verregaande samenwerking te komen. Wielerclub

(*¹) Nou ja, Piet Kuijs zegt altijd: "We trainen niet meer, we gaan een eindje fietsen", maar ik probeer nog altijd de ketting strak te houden en een beetje tempo te maken, dus ik denk nog altijd dat ik train.

Kaatsheuvel (zelfs met de notitie “Koninklijk Erkend” !), wielclub Leonora (Waalwijk), wielclub 't Abattoir (Tilburg) en wielclub Pijnenburg (Tilburg) waren de andere verenigingen, die “opkweken van renners in diens prestatievermogen door specifieke training”, “renners meer discipline bijbrengen, door orde en tucht te handhaven”, “uitwisseling van juryleden”, “gezamenlijk reizen naar wedstrijden” en “het opvoeden van het publiek” (!!!) gezamenlijk zouden gaan oppakken. Waarschijnlijk is de beoogde federatie in goede voornemens blijven steken en een stille dood gestorven, want het is de eerste en meteen laatste brief, die in het archief over dit onderwerp voorkwam.

31.7. '50.

Secretaris De Ronde van Hoeven,
HOEVEN .NB

Mijnheer,

Waarschijnlijk heeft Dr. Martens met U of een Uwer bestuursleden gesproken over het meedrijden van de Vlijmense nieuweling M. Wolfs (licentie Nr. 1791) in Uw wegwedstrijd a.s. Zondag.

Vorig jaar heeft hij bij U ook meege-reden en we zouden het zeer op prijs stellen als hij nu bij U weer zou kunnen uitkomen. Het is een nieuweling die behoorlijk rijdt, en in samenwerking met het Ronde Comité van Vlijmen willen we proberen iets van deze jongen te maken, temeer omdat we hier plaatselijk toch al geen klinkend materiaal hebben dat nog eens extra reclame voor de wielersport kan maken.

Als het U alsnog mogelijk zou zijn Wolfs een kaart te zenden, wordt dat hier in Vlijmen gewaardeerd, niet het minst ook door

De Voorzitter van de Supp.Ver.
H. P. Verbeord.

adres: M. Wolfs
Akker 68
Vlijmen.

En dan in juli 1950 is er de eerste brief waarin Harrie opkomt voor Tini Wolfs. Die heeft ingeschreven voor de Ronde van Hoeven, maar krijgt de melding “volgeboekt” terug. Als zelfs de iconische Vlijmense huisarts dr. Martens bij de organisatie geen respons heeft gekregen, trekt Harrie als voorzitter van de Supporters vereniging Vlijmen aan de bel met een prachtig argument: “we willen proberen van deze jongen iets te maken, temeer omdat we hier plaatselijk toch al geen klinkend materiaal hebben, dat nog eens extra reclame voor de wielersport kan maken”. De afloop van deze actie is onbekend, er is in elk geval geen uitslag van Tini in deze ronde van Hoeven terug te vinden.

Een jaar later (juli 1951) springt Harrie opnieuw in de bres voor Tini, die ondertussen furore maakt bij de nieuwelingen, al diverse wedstrijden heeft gewonnen en tot een van de beste nieuwelingen van Nederland gerekend wordt. In die tijd werd er nog zes dagen in de week gewerkt en Tini heeft op de zaterdag dat het provinciaal kampioenschap in Wouw verreden wordt, geen vrij gekregen van zijn

werkgever. Dat houdt meteen in, dat hij zich ook niet kan selecteren voor het Nationaal Kampioenschap voor nieuwelingen op het circuit van Zandvoort. Harrie trekt alle registers open. In overleg met de consul van het district Den Bosch, J. v.d. Bruggen schrijft hij een brief naar de N.W.U (die toen nog niet K = Koninklijk was) en heeft dit keer met zekerheid succes. Want een week later staat Tini inderdaad op het circuit in Zandvoort tussen maar liefst 230 deelnemers aan het vertrek en wordt netjes 14de in het door de latere Tour de France-renner en etappewinnaar Daan de Groot gewonnen kampioenschap.

De talloze oude programmaboekjes in Harrie's archief geven ondertussen ook een mooi inzicht in de rol die een aantal andere Vlijmenaren speelden in de wielersport van die tijd. De al eerder genoemde dr. Martens is niet alleen dikwijls de ronde-arts van dienst maar ook actief in het Ronde van Vlijmen comité en bemoeit zich zelfs met de financiën van de Ronde van Brabant (3 etappes), die in 1950 in Vlijmen van start gaat, en waarin – mooi detail – ook ene Willem Holleeder (de vader van !!) en de Luxemburger Carel Gaul aan het vertrek staan. Vlijmense wedstrijdcommissarissen en juryleden J. Broeders, Cor van Ham en A. (Dorus) van Dal staan prominent op menig wedstrijdboekje. En door de programmaboekjes wordt ook duidelijk dat in de jaren 50-54 het aantal Vlijmense wielrenners explosief toeneemt! In sportweekblad Marathon wordt Vlijmen daarom niet voor niets “het tweede Sint Willebrord” genoemd. De volgende namen – buiten Tini Wolfs - kwamen we tegen: H. Kuijs, G. van Baardwijk, H. v.d. Dungen, J. de Laat, A. van Schijndel, J. Coense, P. Libregts, A. Musters, J. Kivits, W. Samuels, I. Pullen, H. Kievits, F. Libregts, A. Parijs, J. van Bijnen, J. van Dal, T. van Son, F. van Weert, B. v.d. Ven, G. v.d. Wiel, J. Ekels, F. Fitters, J. de Kroon, H. Koolen en J. van Engelen. Het merendeel van deze renners startte als nieuweling, slechts enkelen kwamen naderhand ook als amateur in wedstrijden uit.

Copie

Vlijmen, 2 Juli 1951.

5 - Nederlandse Wielren Unie,
6 - s-Gravenhage.

7 Teldan
Regio

Betr.: Nationaal Kampioenschap Nieuwelingen 1951. (Deelname Wolfs)

Mijne Heren,

Ondanks vele pogingen, tot het laatst toe herhaald, kon Wolfs van zijn werkgever geen verlof krijgen om vorige week Zaterdag in Wouw te starten in de provinciale kampioenschappen voor de Nieuwelingen. De betreffende verklaring van de werkgever is direct verzonden aan den Heer de Wit te Bergen op Zoom.

Aangezien de selectie der nieuwelingen plaats vindt naar de verrichtingen in de selectiewedstrijden, men ik te mogen veronderstellen dat Wolfs daardoor niet op de deelnemerslijst staat vermeld, welk laatste mij heden middag telefonisch door Uw betreffende afdeling kon worden medegedeeld.

Indien deze veronderstelling inderdaad juist is zou ik U beleefd onder de aandacht willen brengen dat hier een renner de dupe zou zijn geworden van omstandigheden die zijn werkkring betreffen en waarop hij normaliter geen invloed kan uitoefenen, tenzij hij het verlies van zijn werk in de weegschaal legt.

In verband hiermede zou ik beleefd het verzoek tot U willen richten om Wolfs alsnog in de gelegenheid te stellen om in de Kampioenswedstrijd te Zandvoort te starten, hoewel ik mij ervan bewust ben dat deze "aanvulling" U organisatorisch ongetwijfeld niet gemakkelijk ligt.

Teneinde een inzicht te geven in de capaciteiten van de betreffende renner gelieve U bijgaand een lijstje aan te treffen van zijn resultaten in dit seizoen.

Ik ben zo vrij het bovenstaande verzoek tot U te richten in overleg met den Heer v.d.Bruggen te Den Bosch.

In de hoop een gunstig antwoord te mogen ontvangen, tekent bij voorbaat beleefd dankend,

Hoogachtend,

H.P. Verboord
Voorzitter Supp. Ver. "Vlijmen"
Wolput 2
Vlijmen.
Tel. 252 bgs 203

De brief die Harrie stuurde aan de NWU om Tini Wolfs toch nog aan het vertrek te krijgen van het Nederlands kampioenschap voor nieuwelingen in Zandvoort 1951.

Merk op dat hij ook aantekeningen gemaakt heeft op deze kopie van de 2de etappe in de Tour de France van dat jaar, (Reims - Gent) met als winnaar Bim Diederich voor Stan Ockers, Marcel de Mulder en Gino Bartali.

Verrichtingen M. Wolfs te Vlijmen
nieuwelingen-licentie Nr. 1611
seizoen 1951.

23/3	Steenbergen/Welberg	1
15/4	Veldhoven	1
22/4	Geldrop	5
29/4	Waspik	2
3/5	Eindhoven	10
6/5	Eersel	2
14/5	Raamsdankveer	3
15/5	IJzendijke	1
20/5	Schijndel	4
26/5	Dussen	1
27/5	Goirle	7
28/5	Baarle Nassau	4
3/6	Waalwijk	9
10/6	St. willebrord	1
17/6	Zundert	11
24/6	Susteren	2
1/7	Tilburg	8

5 maal	1ste
3 "	2de
1 "	3de
2 "	4de
1 "	5de
1 "	7de
1 "	8ste
1 "	9de
1 "	10de
1 "	11de

Tini's uitslagen in 1951 tot een week voor de nieuwelingen wedstrijd op het circuit van Zandvoort, zoals opgestuurd door Harrie aan de NWU.

PRIJS 25 CENT

Officiëel Programma

Kampioenschap van Nederland
op de weg 1951 Amateurs

en

Nationale
Nieuwelingen-wedstrijd
op Zondag 8 Juli, Auto-Circuit
te Zandvoort

★

Technische leiding: H.S.V. „De Kampioen“

G. G.

Gerson

Uw Modestaal

VOOR
DAMESKLEDING
HERENKLEDING
KINDERKLEDING

In 1952, als Tini ondertussen naar de amateurcategorie is overgegaan, begeeft Harrie zich ook op het terrein van de sportverslaggeving. Hij legt contacten met journalisten als Frans Oudejans van De Volkskrant en Evert van Mokum van het wielersport en stuurt hen regelmatig brieven met de verrichtingen van Tini in het buitenland (meestal België) en vermeldt en passant ook de prestaties van andere Nederlandse renners in de koersen waaraan Tini deelneemt.

Vlijmen, 5.5.52.

Redactie "Wielersport",
Elandsgracht 37
AMSTERDAM, G.

Mijne Heren,

In de amateurswedstrijd in Kasterlee België over 132 km bezette Wolfs mit Vlijmen de 3e plaats. Halverwege koers zette hij de achtervolging in op een groepje van 2 renners dat op ca 150 M. achter de kopgroep van 3 Belgen lag. Spoedig waren deze achtervolgers en koplopers verenigd en gezamenlijk werd een stevig tempo gedraaid en de voorsprong vergroot. De Nederlander Rovers uit Etten zat hier ook bij.

In de laatste van de 6 ronden zagen de Belgen Van Calster en Peters kans weg te springen, juist waar over een afstand van ca 1500 M. passeren onmogelijk was. Rovers in 3e positie had reeds te veel van zijn krachten opgebruikt om te kunnen demareren en Wolfs was gedwongen achter te blijven tot de weg breder werd. Toen was echter het pleit beslecht, want intussen was de voorsprong van de 2 Belgen reeds te groot geworden. Wolfs won overtuigend de spurt van zijn groepje en plaatste zich 3e. Rovers bezette de 5e plaats. Op ca 2 min. volgde een grote groep, waaruit Cantineau de sprint won. Hij bezette de 7e plaats.

Het was een zware wedstrijd. Van de 115 vertrekkers kwamen er slechts een 25 binnen.

Dat een Nederlandse amateur in België de 3e plaats bezet is tegenwoordig gelukkig geen zeldzaamheid meer en als zodanig behoeft het resultaat van Wolfs geen "vette kop". Toch was deze wedstrijd voor de Vlijmenaar een succes, want het was zijn eerste wedstrijd in België. Vorig jaar nog nieuweling, wist hij in zijn eerste amateurswedstrijd in Veldhoven de 4e plaats te veroveren, daarna in Etten 11e, in Waspik 12e, in Den Haag 7e (12e geklasseerd wegens vermeende achterstand van een ronde, doch hij had slechts van fiets verwisseld en was meteen bijgekomen), daarna na Den Haag in Kasterlee 3e en Zondag jl. in Valkenswaard 2e.

Deze eenvoudige Tini Wolfs, waarvan "De Stem" vorig jaar na de Acht van Chaam schreef dat hij de kop en het postuur van Schulte heeft, rijdt gemakkelijk, is sterk en heeft een goede spurt. Zijn prestaties verdienen dat op gepaste wijze de aandacht op hem wordt gevestigd. In elke wedstrijd zit hij steeds voorin, tracht zelf weg te komen, durft de achtervolging in te zetten, kortom hij rijdt actief mee.

Dat U te gelegenertijd in Uw blad bedoelde aandacht wilt trekken is de wens van

H.P. Verboord,
Voorzitter Rondecomite Vlijmen
Marktveld 42 Vlijmen

Het begin van het
correspondentschap van
Harrie.

In zijn brief aan de Wielersport verwijst hij naar Dagblad De Stem. Het was echter niet na de Acht van Chaam maar na de ronde van Sint Willebrord in 1951, dat Tini vergeleken werd met Gerrit Schulte.

Daarnaast bemoeit Harrie zich ook met materiele zaken. Als Tini in 1952 in de door Adri Voorting gewonnen Ronde van Midden Nederland ten val komt, waarbij zijn vork "oploopt" (verbogen is), is het Harrie die de vork opstuurt, de fietsenleverancier om advies vraagt en achter de kosten aangaat.

10.6.52.

Geachte Heer Suikerbuyk,

In de Ronde van Midden Nederland kwam Tini Wolfs ongelukkig te vallen: ingescheurde tube, kapotte rem, voorwiel in elkaar en last but not least een opgelopen voorvork. Gelukkig kon hij weer "bij" komen, nadat een ander wieltje was gestoken.

Hij rijdt nu met een Olympia-vork in zijn "Mol", maar dat combineert natuurlijk niet. Hij had deze vork-kwestie Zaterdag jl. met U kunnen bepraten maar door zijn bescheidenheid is hij daar de man niet voor.

Ik heb de vork nu aan U opgezonden, zodat U kunt zien wat daarmee moet gebeuren. Het beste is natuurlijk een nieuwe vork erin want dan blijft het "schot" erin en bestaat er geen gevaar van ontsporen of dergelijke.

Maar laat U eerst even weten hoe het staat met mogelijkheden van reparatie annex kosten en wat de nieuwe vork kost.

Met vriendelijke groeten,

					
Wielersupportersclub „Sportief”					
voor G. van Baardwijk					
Opgericht 3 Februari 1952 Contributie 10 ct per week					
LIDMAATSCHAPSKAART					
voor					
Jan.	Febr.	Maart	April	Mei	Juni
Juli	Aug.	Sept.	Oct.	Nov.	Dec.

DONATEURSKAART	
Wielervereniging Tini Wolfs	
van Augustus 19..... tot Augustus 19.....	
De Heer	<i>H. Verbruggen</i>
Mevrouw	
Mejuffr.	
PRIJS Fl.	100.
Vlijmen.	12/8. 19.52. 1953
De Penningmeester	
<i>Mod. Koster</i>	

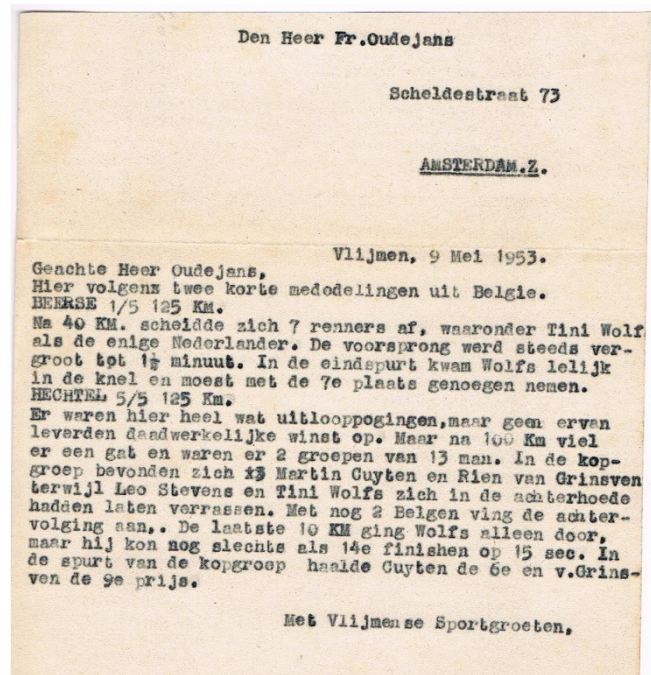
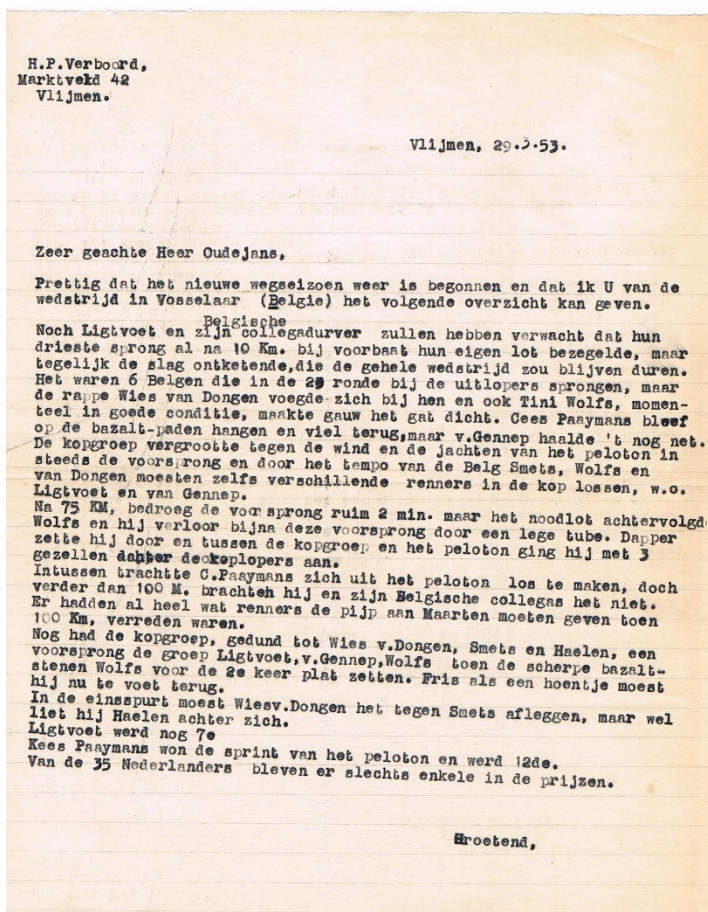
Twee Vlijmense supportersclubs! Dat Harrie veel op had met Tini blijkt wel uit het (zeker in die tijd) niet misselijke bedrag van Dfl. 100,-. De standaard supporter van Gradje van Baardwijk "sponsorde" met Dfl. 5,20 per jaar.

Ondanks zijn val en de daarmee gepaard gaande schade klasseert Tini zich in de Ronde van Midden Nederland nog als vijftiende. Als maanden later de daarbij behorende prijs nog niet ontvangen is, klimt Harrie meerdere malen in de pen en krijgt de organiserende vereniging De Volharding brief na brief tot Tini zijn prijs heeft.

En ook als er een uitslag niet klopt, komt Harrie in het geweer. In de Benelux wedstrijd (1952, Amsterdam – Tiel – Arnhem en terug over 268 km.) wordt Tini 6de, maar slechts als 9de geklasseerd. Uiteraard laat Harrie dat er niet bij zitten en er volgt – namens Tini – een uitgebreide brief aan de organisatie (A.S.C Olympia) om dit even recht te zetten.

Ondertussen is Tini wereldberoemd geworden in Vlijmen: aan hem geadresseerde brieven met als toevoeging “wielrenner” worden zonder adres moeiteloos bij hem afgeleverd.

1953 wordt een bijzonder jaar voor Tini. Harrie begint meteen met het versturen van zijn wedstrijdverslagen en terecht want Tini is al snel in goede vorm. Naast talloze ereplaatsen wint hij in Zundert, Kaatsheuvel en voor het tweede opeenvolgende jaar in Raamsdonksveer. Maar ook in de klassiekers strijdt hij steeds vooraan mee. Hij wordt 2de in de Omloop van de Kempen, 3de in Amsterdam – Arnhem – Amsterdam, 3de in de Acht van Chaam, 5de in de Ronde van Limburg, 11de in de Ronde van Midden Nederland en 12de in de door Wim van Est gewonnen jubileumwedstrijd naar aanleiding van het 25-jarig bestaan van de KNWU (na 25 jaar mag de K voor NWU !!) op het circuit van Zandvoort, waaraan maar liefst 439 profs en amateurs gezamenlijk deelnamen. Met als resultaat dat hij samen met Krijn Post (gelijk aantal punten) het klassiekerklassement wint over 13 in ons land gereden grote wedstrijden.

Met Vlijmense Sportgroeten werden door Harrie regelmatig wedstrijdverslagen met Tini in een hoofdrol aan journalist Oudejans gestuurd.

Het Nederlands Kampioenschap op de weg voor amateurs, ook weer verreden op het circuit van Zandvoort, brengt Tini een 4de plaats. Gestart met 327 deelnemers komen er slechts 21 renners aan de meet. In een sprint met negen man is het niet de veruit favoriete sprinter Leo Cantineau die aan het langste eind trok, maar verrassend Tilburger Cees Paijmans. In het sprintgeweld valt Tini met een vierde plaats net naast het podium.

Hierboven Kampioen Cees Paijmans, hiernaast Leo Cantineau, de tweede aankomende.

Na zijn rennersloopbaan verhuisde Leo Cantineau naar Vlijmen, waar hij meer dan 40 jaar woonde en in 2009 op 80-jarige leeftijd overleed.

Verbazing in Zandvoort: Cees Paymans sloeg Cantineau in eindspurt

(Van onze speciale verslaggever).

ZANDVOORT, Zondag. — Tiendulzend toeschouwers hebben op deze broelerige dag gezien hoe driehonderd amateurs van start gingen om hard fietsend uit te maken, wie zich de kampioenstui om de schouders mocht hangen. Al deze kijklustigen zijn daarbij tot de ontdekking gekomen, dat... 21 pedaleurs de eindstreep haalden. Wat zij echter bovenal konden aanschouwen was het feit, dat deze kampioenswedstrijd eigenlijk uittiep op een Brabants onder-onsje.

Cees Paymans dan — de „spe-
lende” coureur uit Tilburg —
greep na 176 zware kilometers
met grijpgrage handen de titel.
Toeschouwers aan de finish sloe-
gen bijna van pure verbazing
achterover. Sprinter Cantineau
waarvoor men de bloemen al zo
ongeveer gereserveerd had, kwam
— ondanks zijn sprinterskwalitei-
ten — centimeters te kort om als
eerste zijn wiel over de kalklijn
te „persen.”

Lange tijd was het uitermate
rustig geweest in het rennersveld
dat als een lange en veelkleurige
sliert voorbijtrok. Vijftig kilome-
ter voor het einde gingen negen
man aan de haal. Het waren de
knapen die — zoals later bleek
zij aan zij zouden spurten om
de erepalm.

Een bovenal moedige race werd
gereden door de dappers van
Steenen uit Mijnsheerenland
die op z'n dooie eentje — Ver-
hoeven hield hem — aanvankelijk
gezelschap maar hij kon het
straffe tempo niet bijbenen — de
weglopers achtervolgde. Als een
bezetene zat hij op z'n fiets. Bij
iedere pedaalslag knabbelde hij

'n fractie van zijn achterstand af.
Met de finish in zicht had hij een
volle minuut goedgemaakt.

Gramser uit Siebengewald, ten-
ger maar vol aanvalslust, was
de enige Limburg, die meetelde.
Hij had echter de aansluiting ge-
mist en kon derhalve jammer ge-
noeg niet meestrijden om een der
eerste plaatsen.

De uitslag luidde:

- 1 Paymans (Tilburg) 4 uur 30
min. 10 seconden.
- 2 Cantineau (Breda) z.t.
- 3 Konings (Breda) z.t.
- 4 Wolfs (Vlijmen) z.t.
- 5 Boellaard (Amsterdam) z.t.
- 6 De Jongh (Made) z.t.
- 7 Versluis (Waddinxveen) z.t.
- 8 Tonny Peters (Haarlem) z.t.
- 9 Van d. Zande (Halsteren) z.t.
- 10 Van Steenselen (Mijnsheeren-
land) op 100 meter.
- 11 Gramser (Siebengewald).
- 12 Pauw (Utrecht).

**De uitslag van de nieuweln-
genwedstrijd over een afstand
van 59 km. (14 ronden), luidde:**

- Theijssse (Amsterdam) 1 uur
29 min. 4 seconden.
- 2 Van d. Brug (Amersfoort) z.t.
- 3 Van d. Linden (Helmond) z.t.

md 6-7-1953

Zijn prestaties in 1953 zijn dusdanig, dat Tini wordt geselecteerd voor het Wereldkampioenschap, dat in het Zwitserse Lugano verreden gaat worden. Dagblad het Huisgezin, editie Oost-Brabant wijdt een groot artikel aan de Vlijmense vedette, die ondertussen heel wat supporters heeft.

Vlijmen wil van Martin Wolfs een beroemd renner maken

Als Martin gaat fietsen, trekken al zijn supporters met hem mee

Naar wereldkampioenschappen te Lugano

De belangstelling voor de wielersport is de laatste jaren met sprongen vooruit gegaan. Dit is voor een zeer groot deel te danken aan de successen, die de grote mannen uit de Nederlandse wielersport de laatste jaren en bij voorkeur in het buitenland (Tour de France) behalen. Het geeft nu eenmaal een grote voldoening als Nederland, zij het dan op sportgebied internationaal een woordje mee te spreken heeft. De verrichtingen van de renners, die de Nederlandse kleuren in het buitenland verdedigen, worden dan ook met buitengewoon grote belangstelling gevolgd en hun successen voelt men als successen van het hele land.

Renners van formaat zijn er slechts nooit veel geweest. Vele renners zoeken lang en vaak tevergeefs naar hun ideale vorm, waarin zij wonderen zouden kunnen doen. Hiervoor is een grote dosis spirit vereist en sportiviteit, een grote kracht, moed, fantasie en vooral geluk.

Zo waren wij deze dagen toevallig in Vlijmen en merkten daar, dat geheel het dorp op zijn kop staat, nu een van die stoere kerels, die er in Vlijmen zoveel te vinden zijn, door de Nederlandse Wielersport is uitgenodigd, om Nederland te vertegenwoordigen te Lugano, waar eind deze maand de wereldkampioenschappen wielrennen verreden worden. Martin

Wolfs, een stevige pezig knaap van 21 jaar, gaat mee als amateur om als „wegrenner“ de kansen van Nederland te verdedigen. Ieder, die wil, laat hij de officiële brief zien en in de kamer bij moeder Wolfs wordt heel wat gepraat en geredeneerd over de kansen van Martin. Door moeder Wolfs niet in het minst. Zij weet alles van de rennerij af en volgt haar zoon met grote belangstelling. Als zij kan gaat ze zelfs mee kijken als hij ergens rijdt in een ronde. Zij wijst enthousiast op de vele bekertjes, die hij al veroverd heeft en spoort Martin aan zijn laatste prijzen eens te laten zien en eens te vertellen, hoe het gegaan is. Want met haar is geheel Vlijmen trots op hun wielrenner, enigen kunnen zich herinneren dat Vlijmen ooit successen geboekt heeft in de wielersport, maar nu zal het gebeuren. Daar zijn zij vast van overtuigd en als Martin Wolfs ergens gaat rijden, volgen hem trouw grote busen vol supporters uit Vlijmen, die hem aan zullen vuren tot hij wel moet winnen en als hij 's avonds thuis komt staat het voor zijn deur zwart van het volk.

VOEGE BEGONNEN

Het is met Martin Wolfs bijna vanzelf gegaan. Toen hij nog klein was en meereed in de courses op de dijken rond Vlijmen, door de jongens zelf in elkaar gezet, was hij het altijd al, die zonder mankeren het met glans won. Hij leek wel vastgegroeid met zijn fiets en was met gemak al zijn rivalen te sterk en te slim af. Dit bracht hem op een idee. Waarom het niet eens serieus als

wielrenner geprobeerd. Thuis had men er kennelijk ook plezier in. Hij kreeg zijn eerste rennersfiets en sloot zich nu vier jaar geleden aan bij de wielersportclub Gerrit Schulte in Den Bosch. Hier liet hij al direct zien, wat hij waard was. In de eerste de beste wedstrijd wist hij reeds achtste te klasseren en niet zo erg veel later werd hij eerste in de ronde van Grolle. Zijn eerste succes.

Er zouden er spoedig nog meer volgen. Het tweede jaar schreef hij al een tiental overwinningen op zijn naam en na twee jaar ging hij met glans naar de amateurs over. Ook in dit al iets hogere gezelschap viel hij direct op en won courses o.a. in Raamsdonkveer en in België. Het tweede jaar als amateur werd weer beter. Altijd van de partij als er een uitlooppoging wordt ondernomen is hij er steeds bij. Bij de amateurs geldt hij zonder twijfel als een van de strijdstigsten en meeste ondernemende renners. Hij valt daarom ook steeds in de prijzen en eindigt altijd bij de besten en zorgt regelmatig voor een overwinning.

GOEDE KANSSEN

Dit alles, zijn successen en zijn uitverkiezing om mee te mogen dingen naar het wereldkampioenschap amateurs op de weg, stijgt hem niet naar het hoofd. Hij blijft een eenvoudige man, die zijn krachten niet overschat, maar zeker ook niet onderschat. Hij weet wat hij wil en werkt er voor.

Of hij ook prof wil worden? Natuurlijk, maar alles op zijn tijd. Eerst eens afwachten, wat het in Lugano wordt. Lukt het daar een beetje, dan wil hij met enkele anderen overstappen naar de onafhankelijken, om dan in de onbetrouwbare courses in België de nodige training te krijgen en de grondslag te leggen voor een succesvolle loopbaan als renner.

Wij hebben goede moed, dat Martin Wolfs woord zal houden, de verwachtingen van velen niet teleur zal stellen, en met een „soepele pedaaltried“ van het ene succes naar het andere zal fietsen. De mogelijkheden en kansen heeft hij er voor.

Zijn grootste supporter is ongetwijfeld Harrie Verboord en die twijfelt dan ook geen moment: hij gaat ook naar het Wereldkampioenschap in Lugano. Samen met oudste broer Jan, medevennoot in de mandenmakerij, neemt hij de trein naar Lugano. Tini zelf krijgt Dfl. 200,- van de wielerbond en daarmee moet hij maar zien in Lugano te komen. Samen met Cees Pajmans, de Nederlandse kampioen, treinde Tini met fiets en bagage via Utrecht en Basel naar Lugano. Het laatste stuk naar het hotel ging op de racefiets. Van zijn goede vorm was weinig over en Tini haalde het einde van de wedstrijd niet.

En Harrie had er nog wel zo'n goede kijk op! Aan journalist Oudejans schrijft hij maar weer eens een uitgebreide brief over de belevenissen van Tini, waarin hij ook het wereldkampioenschap aanhaalt: “Voorlopig bereiden we ons voor op Lugano, waar Tini zijn uiterste best zal doen een goed figuur te slaan.

Gelukkig droomt hij niet van wereldkampioen, maar zei hij me gisteravond: “Nou, als we het geluk zouden hebben in een groepje aan te komen en ik kan voor een van onze sprinters de spurt aantrekken, dan moet het al gek gaan als 't kampioenschap niet mee naar Holland komt”.

Het zal iets anders aflopen! Het zestal Piet van den Brekel, Krijn Post, Arend van 't Hof, Daan de Groot, Cees Pajmans en Tini Wolfs komt eigenlijk nooit in het spel voor.

Foto links: Harrie (rechts) met (links) broer Jan als supporter achter het hek van de persbureau, waar ze brutaalweg opgeklommen zijn en ongestoord de wedstrijd prima kunnen volgen, tijdens de wereldkampioenschappen op de weg in Lugano in 1953.

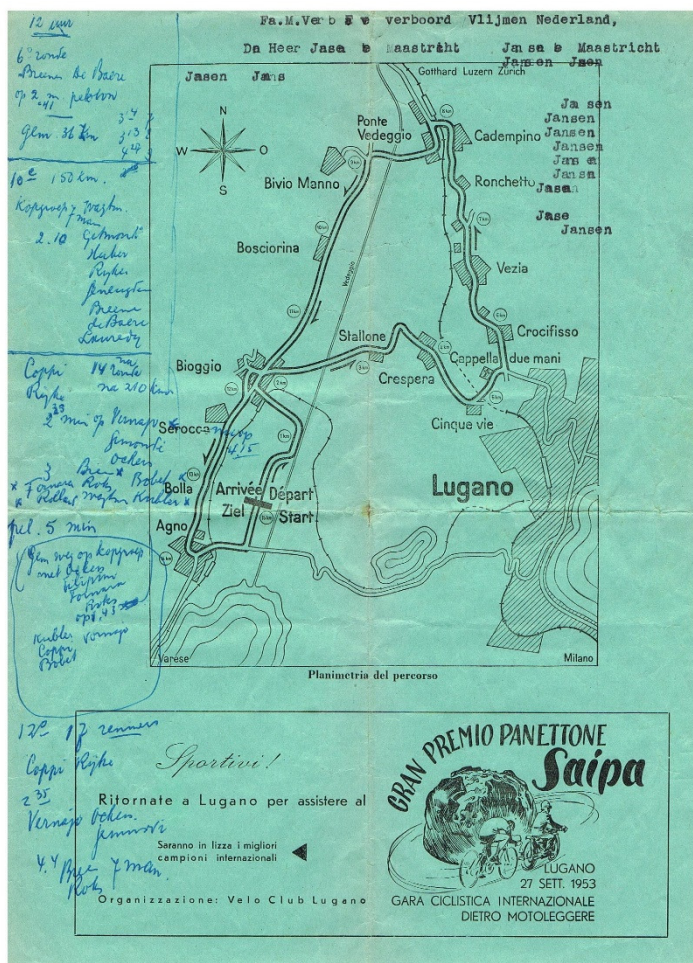

Foto rechts: Tini Wolfs (links) met Nederlands kampioen Cees Pajmans voor het vertrek van de wedstrijd om de wereldtitel bij de amateurs.

MARTIN WOLFS, schoenmaker van zijn stiel, heeft nog geen erelijst, maar deze stijlrijke rouleur, die aan alle „klassiekers” van dit jaar deelnam, verwierf de gunst der sportcommissie door zijn vechtlust, zijn correcte houding en zijn duidelijke klasse. De 21-jarige Brabander werd in 1953 — zijn tweede coursejaar — tweede in de Ronde van de Kempen, derde in Amsterdam—Arnhem—Tiel, vierde in de eindsprint om de Nederlandse wegtitel, vijfde in de Ronde van Limburg, tiende in de Ronde van Noord-Holland, elfde in de Ronde van Midden-Nederland. In elke van deze grote races waren volgers verrukt door het elan en de souplesse waarmee de geboren vechter Wolfs de jacht leidde.

Op deze pagina de motivatie van de Sportcommissie van de NWU om Tini Wolfs mee te nemen naar het wereldkampioenschap in Lugano en gedeelten van het programmaboek van dit wereldkampioenschap. Op het blad linksonder (met de plattegrond van de omloop) heeft Harrie aantekeningen gemaakt over de profkoers, op het blad rechtsonder is per ronde de situatie geschetst van de koers bij de amateurs (12 ronden). In ronde 9 wordt vermeld dat Tini op 2 minuten zit met “krampen” en “Paij opgeg.” (Paijmans opgegeven).

Passaggi dei professionisti					Giri 18 pari a Km. 270	
	Giri	In prima posizione	In seconda posizione	In terza posizione	In quarta posizione	
23/2	1. 23/2	2m 21/75	4m 2m 21/75	95 6 min.		
24/2	1. 148	18/75	18/75	137 Decit. Riva	144 min. Decit.	
24/2	2. 12	18/75	18/75	144 min. Decit.	144 min. Decit.	
24/2	3. 12	18/75	18/75	144 min. Decit.	144 min. Decit.	
25	2. 27	4m 2m 21/75	4m 2m 21/75	137 Decit. Riva	144 min. Decit.	
24/2	3. 12	18/75	18/75	144 min. Decit.	144 min. Decit.	
25	2. 27	4m 2m 21/75	4m 2m 21/75	137 Decit. Riva	144 min. Decit.	
26	4. 17/20	18/75	18/75	144 min. Decit.	144 min. Decit.	
26/2	11	18/75	18/75	144 min. Decit.	144 min. Decit.	
26/2	12	18/75	18/75	144 min. Decit.	144 min. Decit.	
26/2	13	18/75	18/75	144 min. Decit.	144 min. Decit.	
26/2	14	18/75	18/75	144 min. Decit.	144 min. Decit.	
26/2	15	18/75	18/75	144 min. Decit.	144 min. Decit.	
26/2	16	18/75	18/75	144 min. Decit.	144 min. Decit.	
26/2	17	18/75	18/75	144 min. Decit.	144 min. Decit.	
26/2	18	18/75	18/75	144 min. Decit.	144 min. Decit.	

Harrie hield nauwkeurig de wedstrijdsituatie bij: Ronde na ronde is de situatie opgetekend. Wie goed kijkt ontdekt tal van prachtige details! Saillant detail is echter dat de uiteindelijke wereldkampioen Filippi nooit vermeld wordt, terwijl deze zich toch behoorlijk actief toonde tijdens de koers en uiteindelijk ook de regenboogtrui veroverde.

Het wereldkampioenschap werd verreden op de omloop van Agno in de buurt van Lugano. De amateurs moesten 12 ronden van 15 kilometer (180 km.) afleggen, de beroepsrenners 18 ronden (270 km.) op dezelfde omloop. Zwaartepunt in de koers was de Crespera een helling met een lengte van 1620 meter, waarin 104 meter hoogteverschil diende te worden overbrugd. Ter vergelijking: de Cauberg is 1200 meter lang en heeft een hoogteverschil van 69 meter. De klim werd daarom in Nederland een “dubbele” Cauberg genoemd en boezemde de Nederlandse renners dusdanig ontzag in, dat er door hen geen enkel initiatief werd ondernomen. Tijdens de wedstrijd waren er telkens wisselende kopgroepjes, die ook iedere keer weer werden teruggehaald. De Crespera zorgde ervoor dat het een ware afvalkoers werd, waarbij ook het Nederlandse drietal Daan de Groot, Cees Paijmans en Tini Wolfs tot de slachtoffers behoorden. Tini kon als excuus nog wat kleine problemen voor het vertrek aanvoeren (derailleur, gedraaide tube) en een slepend achterwiel in het begin van de koers, maar in de wedstrijd vond hij nooit zijn ritme, met als oorzaak misschien te veel nieuwe en overweldigende impressies. Halfkoers reed hij nog wel alleen naar de kopgroep, daarmee een gat van 35 seconden overbruggend, maar dit was meteen de doodsteek. Nauwelijks aangesloten kreeg hij op de Crespera kramp en werd gelijk gelost. In de tiende ronde gaf hij op.

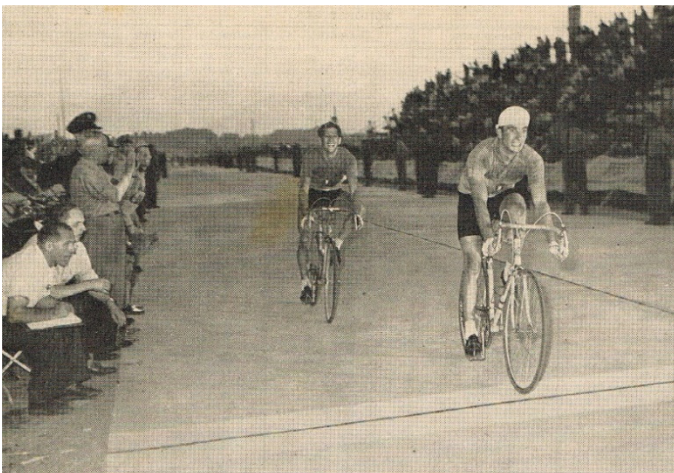
Tegen de Italiaanse heerschappij was er geen kruit gewassen. Na de laatste klim lagen er maar liefst 5 Italianen aan de leiding. In de lange vlakke weg naar de aankomst wist een grote groep nog aansluiting te krijgen, maar het tweetal Filippi en Nencini bleef nipt voorop. In de spurt greep Filippi de titel. Riccardo Filippi zou een gewaardeerde knecht worden van Fausto Coppi en met zijn meester drie keer de Trofeo Baracchi (1953, 1954 en 1955) winnen. Gastone Nencini won in 1956 de Giro d'Italia en in 1960 de Tour de France, ook won hij in beide ronden het bergklassement (1955 Italia, 1957 France). Op 8 seconden veroverde Rik van Looij in een spurt met 18 man de derde plaats voor zijn landgenoten Van Aerde en Noyelle (Olympisch kampioen 1952). Piet van den Brekel, een jaar eerder eerste in het WK in Luxemburg, maar gedeclasseerd vanwege een onreglementaire fietswissel, werd nu negende en Krijn Post ex aequo elfde. Arend van 't Hof, gevallen, werd nog 30ste. Een dag later won Fausto Coppi bij de beroepsrenners. 80 kilometer voor het einde ging Coppi

in het gezelschap van Germain Derijcke op de vlucht. Hij loste de Belg in de voorlaatste klim en liep nog zes en een halve minuut uit. Derde werd een andere Belg, Stan Ockers. Grote favorieten als Bobet (winnaar van de Tour de France dat jaar) en Kübler werden op 13 minuten gereden.

Foto links: WK Lugano 1953: Voor het vertrek van de wedstrijd voor amateurs poseren v.l.n.r. Cees Paijmans, Harrie Verboord, Tini Wolfs en Piet van den Brekel voor de camera. Paijmans en Wolfs reden de wedstrijd niet uit, van den Brekel een jaar eerder eerste maar gedeclasseerd, werd nu negende.

Foto's onder, links: Aankomst amateurs, Filippi klopt Nencini. Rechts: Zegevierende aankomst bij de profs van grootmeester Fausto Coppi.

In het volgende jaar (1954) verloor Tini een groot deel van het seizoen door een zware val in de Ronde van West-Vlaanderen, waarbij hij een hersenschudding opliep, en behaalde hij maar 1 overwinning. Hij behaalde nog wel een aantal korte uitslagen in de grote klassiekers: 2de in de Ronde van Noord-Holland en ook 2de in Amsterdam – Arnhem – Amsterdam en 4de in de Ronde van Midden-Brabant en hij wordt 11de op het Nederlands kampioenschap in Zandvoort en in Gent – Ieper.

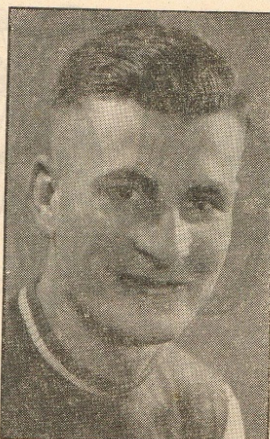
Harrie begint dit nieuwe seizoen met een brief aan Bram Koopmans, ploegleider van de Nederlandse ploeg in de Vredeskoers. De uitkomst is bekend, want Tini gaat in 1954 niet naar deze Tour de France van het Oostblok (Warschau – Berlijn – Praag). Dat zal pas twee jaar later zijn, en hier zal Tini zijn grootste triomf, een zege in de etappe Berlijn – Leipzig, behalen. Voor het wereldkampioenschap wordt Tini nooit meer geselecteerd. In 1957 boekt hij met een zege in de etappe Goirle – Vlijmen in de Ronde van Brabant zijn laatste grote succes.

Met deze brief eindigt helaas ook het archief van Harrie. Omdat de relatie van Harrie met Tini tot aan de dood van Harrie meer dan goed gebleven is, moeten we concluderen dat de rest van het archief helaas verloren is gegaan.

Portretten van de wielerveer

Tot de afgevaardigden naar de wereldkampioenschappen behoorde ook Tini Wolfs uit Vlijmen, die we al eerder in deze rubriek vermeld zouden hebben als... er een foto van hem te krijgen was geweest. Maar — en dat is typisch voor deze knaap, die toch gesteund wordt door een grote supportersclub — hij vond het tijd genoeg om foto's te laten maken. Wolfs rijdt nu vier jaar. Pas nadat de K.N.W.U. hem aangewezen had voor de ploeg naar Lugano, stapte Wolfs naar de fotograaf...

Tini Wolfs

Tini Wolfs is 21 jaar, van beroep schoenmaker, welk vak hij dit seizoen tenslotte in de steek liet om zich geheel op het fietsen toe te leggen. Zaterdag en 's Zondags wedstrijden in eigen land, in de week zo mogelijk in België. Op zijn zeventiende jaar vroeg hij een nieuwelingenlicentie aan, nadat zijn moeder hem een racefiets had bezorgd. Vader was niet zo erg voor dat fietsen, maar ja, als de vrouw er voor was, dan zou hij er zich niet tegen verzetten. Tini kreeg zijn eerste fiets in Den Bosch van zijn moeder, resultaat van hun beider spaargelden. Och, Tini was op de Bossche schoenfabriek een der beste schoenmakers: hij verdiende zijn geld. En als hij in de avondwedstrijden, die de jeugd in en om Vlijmen reed, voortdurend de primus was, dan moest die racefiets er maar komen. Wolfs bleef twee jaar nieuweling en won soms vier of vijf wedstrijden achter elkaar. In 1952 werd hij amateur, reed veel ereplaatsen, won de Zilveren Naald van Raamsdonksveer door twee eerste plaatsen; was het eerste jaar derde in de Omloop van de Kempen achter Cuijten en Van der Sluijs en dit jaar tweede achter Piet van den Brekel. Hij won dit jaar drie wedstrijden, namelijk in Zundert, Raamsdonksveer en in Kaatsheuvel. Maar er is bijna geen wedstrijd te noemen, waar hij geen ereplaats bezette. Ook in de klassiekers liet hij zich gelden. Wolfs valt op door zijn mooie, hoge zit en zijn strijdlust. Hij is altijd vooraan bij de eersten te vinden. Hij doet het „werk“ en hij valt met succes aan, als zijn positie precair dreigt te worden. Een offensief karakter dus. Knappe fondrijder met een middelmatige spurt. Het meest geschikt voor etappe-wedstrijden. Wij zien het er rijpelijk van komen, dat de samensteller voor de Nederlandse Tour de France-ploeg zich naar Vlijmen, begeeft om Wolfs voor de Tour te contracteren. Het is thans echter de bedoeling van Wolfs om ook het volgende jaar nog als amateur uit te komen. Mocht hij na verloop van tijd tot de beroepsrenners overgaan, dan staat zijn broertje Jan gereed om de schrik voor de naam Wolfs in de categorieën der jongeren levendig te houden. Die is nu pas dertien jaar, maar in de avondwedstrijden is hij even vinnig als zijn oudere broer. En op de weg Vlijmen-Den Bosch v.v. is er geen bromfiets, die hem kan lossen....

F. v. G.

Portret van Tini in het weekblad Marathon.

15 Maart 1954.

Den Heer A. Koopmans,
Amsterdam.

Geachte Heer Koopmans,

Met belangstelling heb ik gelezen en gehoord van de wedstrijd Warschau-Berlijn-Praag. Zoals Gijs Pauw me gister vertelde hebt U met de samenstelling van de ploeg al aardig vorderingen gemaakt, misschien zelfs bent U er ondertussen al mee klaar gekomen.

Mocht dit laatste echter niet het geval zijn, mag ik dan als wielers-enthousiast voor wat een eventuele opname van enkele Zuidelijke renners betreft een suggestie doen?

De Jong, Gramser en Wolfs zijn drie jonge kerels met inderdaad kwaliteiten. Ze hebben biefde voor hun sport, zijn correct in omgang en optreden, goedwillend, eenvoudig en kameradschappelijk. Ik zou durven veronderstellen dat ze etappewerk ligt.

U wilt dit briefje wel uitsluitend als suggestie beschouwen? Want er komt bij het samenstellen van een ploeg nog heel wat meer kijken! Ik geef mijn idee dan ook graag voor een betere, want het zal per slot om de ploeg gaan.

Met sportgroeten tekent intussen,

H. J. Verboord,
Markveld 42
Vlijmen.

PS
H. J. Verboord,
Markveld 42
Vlijmen.

Lente 1954: Harrie doet een suggestie aan Bram Koopmans om Zuidelijke renners (waaronder uiteraard Tini Wolfs) mee te nemen naar de wedstrijd Berlijn – Warschau – Praag (Vredeskoers). Maar dat gaat niet gebeuren. In 1955 doet Nederland niet mee aan de Vredeskoers. Maar in 1956 mag Tini wel mee: hij wint de etappe Berlijn – Leipzig en wordt 7de in het eindklassement.

Toen zoon Mart eind jaren zestig wielrenner wilde worden, kon Harrie hem een licentie als renner uiteraard niet weigeren. Na een tijdje in het eerste elftal van de Vlijmense Boys gespeeld te hebben, schakelde Martin Verboord over naar de wielersport. Het werd een korte carrière want hij was precies één jaar nieuweling en één jaar amateur. Daarna legde hij zich toe op de zaak (van oorsprong een mandenmakerij, later handel in rietwaren) van zijn vader. Mart was een geblokte coureur met een scherpe eindsprint en hij beleefde zijn mooiste wielersportmoment in 1969 in de Ronde van Esch, waar hij bij de nieuwelingen zijn medevluchters lengten achter zich liet. In hetzelfde jaar reed hij ook het Nederlands Kampioenschap op het circuit van Zandvoort, waar de titel betwist werd door maar liefst 365 nieuwelingen. In de massasprint die na 84 supersnelle kilometers tenslotte de kampioen moest aanwijzen (Henk Poppe) stond hij met een plaats rond de twintig zelfs op de foto! Helaas voor hem viel het 'gat' te laat en kon hij slechts toekijken hoe Henk Poppe zich de titel toe-eigende. De zoon van Harrie evenaarde hiermee als nieuweling min of meer Tini Wolfs, die in 1951 immers 14de werd!

Esch 1969: Martin Verboord geeft zijn medevluchters geen enkele kans en wint afgetekend.

Zandvoort 1969, Kampioenschap van Nederland bij de nieuwelingen: het gat is daar, maar Mart Verboord (onder de BE van Beverol) is te laat, en kan alleen nog maar toezien hoe Henk Poppe zich de Nederlandse titel toe-eigent.

Harrie Verboord was gek van wielrennen, maar koerste nooit zelf. Gezien zijn enthousiaste inspanningen binnen de wielwereld in het algemeen en voor Tini Wolfs in het bijzonder rest daarom de vraag of Tini Wolfs misschien wel niet de renner was die Harrie zelf had willen zijn.

Bronnen :

- Archief Harrie Verboord (en Mart en Joke)
- Het Rijke Vlijmense Wielerleven, aflevering 10 : De levende legende, Tini Wolfs
- Het Rijke Vlijmense Wielerleven, aflevering 15 : Aankomsten in Vlijmen
- Het Rijke Vlijmense Wielerleven, aflevering 21 : Huldigingswedstrijden
- Het Rijke Vlijmense Wielerleven , aflevering 24 : Achter de schermen 1

www.wielerwereldvlijmen.nl/historie

- Weekblad Wielersport
- Weekblad Marathon
- Vredeskoers 1977, Ben Libregts, 2016

© 2022, Ben Libregts.

Enkele programmaboekjes uit het archief van Harrie, ditmaal van de Acht van Chaam, beginjaren 50.

Wielerseizoen 1953 was rijk aan wielerronden

Krijn Post en Martin Wolfs aan kop in eindklassement voor amateurs

(Door Jan Cornelisse)

Het wielerseizoen 1953, dat nu juist achter ons ligt, was weer rijk aan wielerronden, doch arm aan grote gebeurtenissen voor beroepssrenners op de weg, iets waarover onze amateurs niet te mopperen hadden, want er waren in totaal dertien cursoren van hink format, in het eindklassement daarvan staan Krijn Post (Nieuw-Vennep) en Martin Wolfs (Vlijmen) op de eerste plaatsen.

In totaal werden er 342 wegwedstrijden voor profs, amateurs en nieuwelingen georganiseerd, waarvan 25 voor profs, meegerkend de cursoren op sintel-banen. In Noord-Brabant werden de meeste wegwedstrijden voor amateurs en nieuwelingen gehouden, nl. 92, zo ook voor profs: 10. Voorts waren er

waarin Gils Pouw (op de tweede plaats) de beste Nederlander was: Arie van Steenselen bracht de Acht van Bolsward op zijn naam; Jan Koning Amsterdam-Tiel v.v., Rond het IJsselmeer was voor Krijn Post. De Ronde van Overijssel was een zege voor Martin Stolker, die van Drenthe voor Gerard Backx en de Ronde van Limburg voor Frans Mahn, tenslotte de Omloop van de Kempen voor Piet v. d. Brekel. Als we daarbij nu nog het resultaat van de KNWU-jubileumwedstrijd op het Zandvoortcircuit, het wegwedstrijden en de Acht van Chaam rekenen, dan tellen we dertien wegcursoren van hink format. Het klassement van genoemde wedstrijden is tenslotte geworden: 1. Kr. Post (Nieuw-Vennep), 71 pt; 2. M. Wolfs (Vlijmen), 71 pt; 3. P. de Jongh (Made), 60 pt; 4. M. Stolker (Zuilen), 58 pt; 5. L. Cantineau (Breda), 43 pt; 6. W. v. Dongen (Breda), 41 pt; 7. G. Pouw (Utrecht), 41 pt; 8. A. v. Steenselen (Mijnshereenland), 40 pt; 9. W. Verhoeven (Overschie), 39 pt; 10. H. v. d. Broek (Brusselen), 38 pt; 11. P. v. d. Brekel (Echt), 38 pt; 12. J. Konings (Amsterdam), 38 pt; 13. C. Pijmans (Tilburg), 33 pt; 14. L. Boellaard (Amsterdam), 33 pt; 15. W. Snijders (Zwanenburg), 32 pt; 16. P. Scholten (Tilburg), 28 pt; 17. W. Bosch (Etten), 28 pt; 18. P. Vermeest (Assendelft), 27 pt; 19. A. v. 't Hof (Sassenheim), 26 pt; 20. J. G. Mehanouli (Amsterdam), 26 pt; 21. J. Coenen (Eindhoven), 26 pt; 22. J. Hofland (Beven-wijk), 24 pt; 23. A. Donker (Amsterdam), 23 pt; 24. G. Backx (Amsterdam), 23 pt; 25. G. Peters (Haarlem), 23 pt; 26. P. v. Neerven (Mierlo), 23 pt; 27. A. de Hoog (Amsterdam), 20 pt.

Voor deze door ons opgestelde officiële klassering gebruikten we de internationale puntentelling, zijnde: 1e plaats 20 pt, 2e plaats 17 pt, 3e plaats 15 pt, 4e plaats 13 pt, 5e plaats 11 pt, 6e plaats 9 pt enz. Dus werden de eerste vijftien aankomenden opgenomen.

Canadees ijshockey komt naar Zwede

Na de critiek, die er in het veldkampioenschap 1952 is uitgegaan op het spel van het Canadees ijshockey-team, had Canada bevoordaan niet meer aan het veldkampioenschap deel te nemen. Is men in Canada op dit besluit gekomen: op het wereldkampioenschap, dat in Februari in Zweden wordt gehouden, zal weer een Canadees ploeg uitkomen. Pee de anderen.....?

Max Faulkner liet trofee achter

Perstografen die Max Faulkner's aankomst in Londen wilden fotograferen met de trofee, die hij de zege in het open Spaanse golfkampioenschap won, hadden pech. Faulkner kwam op Londen Airport aan de beker, omdat deze, zoals hi klaarde, „veel te zwaar was om te nemen“.

TAFELVOETBAL

GEEN KAARTEN - GEEN DOBBELSTENEN - GEEN STANGEN - GEEN BLAASPIJPJE

MAAR..... het ECHTE voetbalspel, zoals op het veld gespeeld wordt met corners, stratschoppen, drijven, overtredingen, penalty's, en een keeper.